זירת הפשע: איזור התעשייה בבני־ברק שבו נרצח עוזי חסון ליד האורווה

הרצח בחוות הסוסים

ב ערב־פורים, השנה, נמצאה גופתו שותתת־הדם של עוזי חסון ליד חוות־הסוסים שלו בבני־ברק. עוזי נרצח בין השעות שמונה לתשע בערב, כאשר ביצע את ריצת הערב שלו, והיה לבוש מיכנסי ספורט קצרים וחולצה.

משפחתו היתה רגילה לכך שעוזי יוצא כל ערב לסיבוב של שעתיים ברמת־גן, וחוזר. בערב־פורים, בשעה עשר בלילה, משראה שבנו איננו שב, שאל האב המודאג, ציון חסון, את האם: „מה קרה לעוזי, מדוע אינו שב?" היא ענתה ואמרה שאין מקום לדאגה, מאחר שהיה ערב־פורים, הוא בוודאי הוזמן למסיבה על־ידי אחד מחבריו. כאשר האב הזכיר ש־עוזי יצא לבוש מיכנסי ספורט בלבד, אמרה האם, כי בפורים אפשר ללכת למסיבה גם בלבוש כזה. הם שכבו לישון.

גופתו של עוזי נתגלתה בבוקר בתוך שלולית מי־גשמים בתעלה בפתח חוות־הסוסים שניהל. עד היום, למרות שבני דדון עומד לדין על כך שרצח את עוזי, אין למישטרה כל רמז על המניע לרצח.

עוזי היה בחור צעיר וחרוץ ולא ידוע כי היו לו אויבים. את התעלומה רק הגידיל העד עזרא שמע. הוא עלה על דוכן־העדים, וסיפר שהיה עד־ראיה לרצח. לדבריו, הזמין אותו בני דדון אל החווה של עוזי בליל הרצח. שם ניגש הנאשם דדון לעוזי, ועזרא ראה אותו דוקר את עוזי בחפץ חד כמה דקירות. הוא גם שמע קיטעי שיחה בין השניים, שבהם אמר האחד לשני: „תעזוב את רוזה." הוא ראה את דדון רץ, ואת עוזי הפצוע רץ אחריו. אחרי כמה פסיעות התמוטט עוזי ונפל לתעלה, שם נשאר שוכב.

המישטרה חיפשה בקדחתנות פרוצה ב־שם רוזה או שושנה, אך לא נמצאה אשה כזו.

בהודאתו של בני דדון למישטרה הוא חוזר ואומר כמה התפלא לשמוע על מותו של חברו עוזי. „הוא היה חברי מילדות וכאב לי כששמעתי שהוא מת." דדון סיפר לשוטרים על חייו. לדבריו, היה יתכן שנשארו לו שונאים במיגזר זה.

דדון מסר אליבי לערב־פורים. סיפר ב־ערב זה, שבילה בחברת חברו שלום ג'אן. הם נסעו לקחת את אורלי, נערה יפה־פיה שדדון התחיל לצאת איתה בתקופה זו. את תחילת הערב בילו עם חברים של דדון, אך אורלי, שלא הכירה את ה־חבר'ה, השתעממה. הם נסעו משם לחאן הדקל ונשארו שם עד שעה מאוחרת. משם עוד פנו לדיסקוטק המקום החדש, ורק בשעה חמש בבוקר נפרדו.

את השעה הקובעת, שבה לדברי עדי התביעה נגרם המוות, בילה דדון עם חברו שלום בבית־קפה קטן ברמת־גן. בידי ה־תביעה הוגשו כמה הודאות שמסר שלום למישטרה, הסותרות את עדותו בבית־המישפט. הוא אמר בתחילה שדדון עזב אותו בערך בשעה שמונה בערב ופנה לענייניו, וחזר ונפגש איתו רק אחרי תשע בערב. עדות זו משאירה את השעה החשובה חשופה ללא אליבי. אך בבית־המישפט חזר בו שלום כליל. הוא סיפר שדדון לא עזב אותו כלל במשך כל הערב, רק בעשר בלילה בערך הגיע הבי־תה לכמה דקות. התובעת האדמונית, דבו־רה ברלינר, ניצבה חסרת־אונים נגד שלום שלא רצה לשנות את עדותו. וביתי־המיש־פט הכריז על שלום כעל עד עויין.

פט הכריז על שלום כעל עד עויין.

דדון וגם את עדותו של שלום, סיפר שדדון אמר לו כי תמיד ידע לצאת מצרות, מפני שהיה מכין לו אליבי מראש.

הדבר המוזר ביותר בתיק זה הוא השיחזור של הרצח שערך בני דדון. לדבריו, היה כל־כך נרגש וסקרן כאשר שמע על מותו של ידידו עוזי, שלקח שניים מחבריו, ואחרי ההלווייה נסע עימם למקום המיקרה. הוא ניגש לכמה מהאנ־שים העובדים במיפעלים בסביבה, ושיתף אותם בשיחזור הרצח. הוא ושני חבריו ספי ודדו שאלו היכן נמצאה הגופה ועשו את כל הפעולות, אשר בדרך־כלל עושה המישטרה בעת שיחזור פשע.

בסבבית הגופה נמצאו גושי אדמה ספו־גי דם. הסניגורית, נירה לידסקי, העלתה בשאלותיה כי חלק מהדם זוהה כדמו של כלב. בנשימה עצורה חיכו הצופים לתשו־בה על השאלה למי היה שייך תליון הכלב שנמצא במקום הרצח. התדהמה היתה גדו־לה כאשר קלמיאן גילה שהתליון היה שייך לעיתונאי אבי רז, שהקדים את המיש־טרה במקום הפשע. התליון נפל במקום מצרור המפתחות שלו, ולא היה לו כל קשר לרצח.

המישפט נמצא עדיין בשלב של עדויות התביעה. יתכן מאד שבידי ההגנה יש כמה קלפים מפתיעים, שאותם תשלוף בימים הקרובים.

אירנה אדון

שותת דם נמצא עוזי חסון ליד חוות־הסוסים שלו ערב־פורים השנה. שבגופו דקירות.

אבין של הקורבן העיד בבית־המישפט כי ראה את בנו בפעם האחרונה בעת סעודת הערבית של חג־הפורים.

בבגדי ספורט היה הקורבן, שיצא כמינהגו כל ערב, לסיבוב ריצה של שעתיים. הוריו לא דאגו לו מפני שחשבו שיצא למסיבת פורים, שאליה יכול ללכת גם בבגדי ספורט. בבוקר הוא נתגלה בתוך שלולית דם.